

Arrest

nr. 308 394 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 december 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2023, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 december 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 december 2022 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 16 november 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.12.2022 werd ingediend door :

B.H. (R.R.: (...)) Geboren te (...) op (...)1981

+echtgenote:

G.I. (R.R.: (...)) Geboren te (...) op (...)1982

+ minderjarige dochter:

B.I. (R.R.: (...)) Geboren te (...) op (...)2008

+minderjarige zoon:

B.L. (R.R.: (...))

Geboren te (...) op (...)2019

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun VIB, ingediend op 18.12.2019, werd afgesloten op 27.07.2022 met een weigering van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). De duur van de procedure – namelijk ongeveer twee jaar, zeven maanden en één week – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betreffende het feit dat betrokkenen zich nog in een lopend VIB zouden bevinden, dient te worden gezegd dat het VIB van betrokkenen werd afgesloten op 27.07.2022. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen tegen deze beslissing van het CGVS beroep hebben aangetekend. Het VIB is met andere woorden afgesloten. Het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkenen niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat deze artikels hier niet van toepassing zijn aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkenen als hun kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hun in België verblijven, noch dat hun eventuele sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de aangehaalde artikels. Wat betreft hun opgebouwde privéleven en hun sociale en culturele banden met België, hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale en culturele banden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RVV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen ruim 40 jaar in Armenië hebben verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betreffende het feit dat betrokkene zijn aanvraag dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou en dat dit tegenwoordig een risico inhoudt, daar Rusland uit de Raad van Europa is gestapt, het EVRM heeft opgezegd en er bovendien een onderdrukking van mensen met een andere mening heerst. Dit kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, er blijkt uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS

contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd (deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier). Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou.

Het feit dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan, I. in het tweede middelbaar en L. in het eerste leerjaar, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De kinderen zouden het Armeense schrift niet kennen en zouden geen affiniteit hebben met Armenië. Het zou volgens de verzoekers dan ook niet in het belang van de kinderen zijn om terug te keren naar Armenië. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in (...) geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Volledigheidshalve dient gezegd te worden dat zowel de ouders als I. als moedertaal het Armeens spreken. Dat de kinderen niet in staat zouden zijn om net zoals hun familie het Armeens te leren spreken en schrijven, is bijgevolg ongeloofwaardig en kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 betreft merken we op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen over blanco strafregisters beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen beroepen zich op het vertrouwensbeginsel en verklaren dat hun situatie aansluiting vindt bij meerdere criteria die een langdurige procedure en een langdurig ononderbroken verblijf als maatstaf vooropstellen. Hierbij dient gemeld te worden dat de Staatsecretaris effectief een discretionaire bevoegdheid heeft en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkenen aanhalen waarom zij, in die context, een verblijfsmachtiging zouden moeten verkrijgen, nl. hun integratie en inburgering, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Immers, de elementen betreffende de integratie (dat betrokkenen in België verblijven sinds 2019, dat betrokkenen taalattesten voorleggen, dat betrokkenen duurzaam lokaal verankerd zijn, dat betrokkenen geen financiële steun krijgen van het OCMW, dat betrokkenen vrienden en kennissen hebben gemaakt die het gezin loven voor hun inspanningen om zich te integreren in de Belgische maatschappij, dat zij steunverklaringen voorleggen van Belgen, dat H. (...) gewerkt heeft als schilder, dat I. (...) gewerkt heeft als thuishulp van huishoudelijke aard en als bakker, dat I. (...) een inburgeringscursus heeft gevolgd en een attest van maatschappelijke oriëntatie voorlegt, dat betrokkenen loonfiches voorleggen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 17 november 2023 wordt aan verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: G.I.
geboortedatum: (...)1982
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volste toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun moeder volgen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waaruit blijkt dat zij momenteel niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren ,en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: B.H.

geboortedatum: (...)1981

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder I houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Verzoeker beschikt niet over een een geldig visum

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun vader volgen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waaruit blijkt dat zij/hij momenteel niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren volgend middel aan:

“ M.b.t. de nietigverklaring

Geput uit de schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun minderjarige kinderen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst;

aangezien bepaalde specifieke 'humanitaire' situaties de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van art. 9bis Vw.;

aangezien de proportionaliteitstoets die dient gevoerd te worden om uit te maken of er buitengewone omstandigheden zijn of niet niet losgezien kan worden van de proportionaliteitstoets die gevoerd dient te worden onder art.8 EVRM.; /..

aangezien het doel van art. 8 EVRM is het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit en stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen;

aangezien hierin centraal staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie; aangezien het recht op een privé- en gezinsleven zoals vervat in art. 8 EVRM het fundamentele belang erkent van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu;

aangezien in dezelfde zin het EHRM het privé-leven beschermt van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op.cit., judgement of 5 July 2005, §59);

aangezien het beschermde privéleven erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer omhelst : gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen; aangezien het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap privéleven uitmaakt. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.);

aangezien in het kader daarvan verzoekers verwijzen naar het door hen en hun minderjarige kinderen opgebouwde privéleven in België, het welke n.a.v. hun aanvraag art.9bis Vw dd. 21.12.22 werd uiteengezet én aan de hand van diverse stukken ook werd gestaafd;

aangezien net zoals de overige bepalingen van het EVRM art. 8 van het EVRM te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83);

aangezien dit artikel ook primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029);

aangezien het daarom de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waar hij kennis heeft of zou moeten hebben;

aangezien het vaste rechtspraak van het EHRM is dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder art. 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99);

aangezien terzake ook dient verwezen te worden naar art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het welke luidt als volgt :

" De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

aangezien de minderjarige kinderen van verzoeker thans 15 jaar én 4,5 jaar zijn en sinds december van 2019 ononderbroken in België verblijven en hier sindsdien naar school gaan én reeds evengoed Nederlands spreken dan hun moedertaal;

aangezien het jongste kind van verzoekers geboren is op (...).2019 in DUITSLAND en nog nooit in ARMENIË geweest is en aldus geen enkele concrete binding heeft met dit land;

aangezien aldus indien verzoekers en hun minderjarige kinderen naar hun land van herkomst zouden moeten terugkeren, zou hun leven in duigen vallen waar de minderjarige kinderen van verzoekers de dupe van zouden zijn;

aangezien al dan de nodige zorg en begeleiding in een Armeense context veel minder aanwezig zou zijn dan hier en dit voor de minderjarige kinderen van verzoekers, die geen enkele verantwoordelijkheid dragen voor de beslissing van verzoekers om in België te verblijven, bijzonder onregelend zou werken;

aangezien al deze omstandigheden dan ook buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van art.9bis Vw. die het onmogelijk maken de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen;

aangezien de bestreden beslissing zonder enige vorm van onderzoek bewijsloos stelt dat het niet geloofwaardig is dat de kinderen van verzoekers, dewelke het Armeense schrift niet kennen, niet in staat zouden zijn om net zoals hun familie Het Armeens te leren spreken en schrijven, én daarbij ook niet toelicht waarom het door verzoekers in hun regularisatie-aanvraag terzake geciteerde RVV-arrest nr. 181.193 van 24.01.2017 niet dienend zou zijn om aan te tonen dat dit wel een buitengewone omstandigheid kan uitmaken;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding; dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 16.11.23 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13, aan verzoekers betekend op 22.11.23, dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Ook de tweede en derde bestreden beslissing bevatten een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat de verzoekende partijen niet in bezit zijn van een geldig visum en worden de elementen die conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partijen betogen dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de*

bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.7.1. In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij als volgt:

“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat deze artikels hier niet van toepassing zijn aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkenen als hun kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hun in België verblijven, noch dat hun eventuele sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de aangehaalde artikels. Wat betreft hun opgebouwde privéleven en hun sociale en culturele banden met België, hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale en culturele banden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RVV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen ruim 40 jaar in Armenië hebben verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”

2.7.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hun ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.7.3. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen geldt – zoals de verwerende partij terecht motiveert – voor het ganse gezin zodat er geen verbreking is van de gezinseenheid. Nazicht van het administratief dossier leert inderdaad dat geen van de gezinsleden toegelaten is tot verblijf en er zijn evenmin gegevens voorhanden waaruit kan blijken dat zij niet samen kunnen terugkeren naar het herkomstland. Verzoekende partijen betwisten verder de motivering niet dat er geen andere familieleden in België zijn waarmee zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven hebben. Een schending van het gezins- of familieleven wordt niet aangetoond.

2.7.4. Wat betreft het privéleven heeft de verwerende partij vooreerst vastgesteld dat wat het opgebouwde privéleven en de sociale en culturele banden met België betreft niet blijkt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Zij wijst er daarenboven ook op dat het slechts gaat om een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Ten slotte wijst verwerende partij erop dat verzoekende partijen “ruim 40 jaar” in het land van herkomst hebben verbleven en motiveert bijgevolg de opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met hun relaties in het land van herkomst.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift menen dat bij een terugkeer naar hun land van herkomst hun leven ‘in duigen’ zou vallen en dat hun minderjarige kinderen hiervan ‘de dupe’ zouden zijn. Hiermee tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat het door hen en hun kinderen opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd. Dit blijkt *in casu* niet. Beide verzoekende partijen zijn blijkens het administratief dossier samen met hun kinderen pas in december 2019 naar België gekomen toen zij reeds respectievelijk 38 en 37 jaar oud waren. Gelet op voorgaande kan ook niet blijken dat de kinderen, respectievelijk geboren in 2008 en 2019, al lang in België naar school gaan. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partijen nooit toegelaten zijn tot verblijf zodat hun verblijf in België van bij aanvang steeds illegaal, minstens precair is geweest. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat verzoekende partijen geboren en getogen zijn in Armenië, alwaar zij meer dan 30 jaar hebben verbleven en waar zij ook gewerkt hebben (blijkens het administratief dossier heeft eerste verzoekende partij gedurende 12 jaar gewerkt als installateur en hersteller van radioantennes en kabels en een jaar een groothandel in aardappelen uitgebaat en tweede verzoekende partij heeft gedurende 9 jaar als accountant gewerkt). De door de verzoekende partijen aan de aanvraag gevoegde stukken maken niet aannemelijk dat zij in België diepgaande sociale of economische banden hebben ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de vader en zus van eerste verzoekende partij en de ouders van tweede verzoekende partij nog in het land van herkomst wonen en dat verzoekende partijen veelvuldig contact met hen hebben. De beoordeling door de verwerende partij dat in de eerste plaats niet blijkt dat verzoekende partijen gewag kunnen maken van banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk. Het gegeven dat de verzoekende partijen een andere mening zijn toegedaan kan geenszins leiden tot het foutief of kennelijk onredelijk bevinden van de desbetreffende motieven.

Voorts, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de eventuele tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van

niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM kan geven. Het loutere feit evenwel dat verzoekende partijen inspanningen hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partijen waren zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van hun verblijfsaanvragen, op het grondgebied verbleven. Door zich te nestelen in illegaal verblijf trachten zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

Zoals reeds aangehaald zijn verzoekende partijen naar België gekomen op respectievelijk 38 en 37-jarige leeftijd en hebben zij aldus het grootste deel van hun leven in het herkomstland doorgebracht. Zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk motiveert kunnen hun verblijf en banden met België geenszins vergeleken worden met hun banden met het herkomstland alwaar niet blijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben waarop zij, indien nodig, terug kunnen vallen. Verzoekende partijen tonen geenszins aan dat zij dermate banden met de Belgische samenleving hebben opgebouwd dat een terugkeer naar het herkomstland een disproportionele inmenging in hun privéleven zou uitmaken.

Verder heeft de verwerende partij in het kader van de belangenafweging oog gehad voor het hoger belang van de betrokken kinderen. Haar motivering dienaangaande luidt als volgt:

“Het feit dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan, I. in het tweede middelbaar en L. in het eerste leerjaar, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De kinderen zouden het Armeense schrift niet kennen en zouden geen affiniteit hebben met Armenië. Het zou volgens de verzoekers dan ook niet in het belang van de kinderen zijn om terug te keren naar Armenië. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Jerevan geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Volledigheidshalve dient gezegd te worden dat zowel de ouders als I. als moedertaal het Armeens spreken. Dat de kinderen niet in staat zouden zijn om net zoals hun familie het Armeens te leren spreken en schrijven, is bijgevolg ongeloofwaardig en kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoekende partijen betwisten niet dat een scholing in het land van herkomst verkregen kan worden noch betwisten zij dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verzoekende partijen stellen dat zij samen met hun twee minderjarige kinderen (resp. geboren in 2008 en 2019) in december 2019 naar België zijn gekomen. Verder stellen zij dat hun kinderen sindsdien in België naar school gaan én reeds even goed Nederlands als hun moedertaal spreken. Zoals aldus duidelijk blijkt, verblijven verzoekende partijen met hun kinderen nog maar kort in België. De Raad sluit zich verder aan bij de vaststelling van de verwerende partij dat nergens uit blijkt dat de kinderen niet in het herkomstland naar school kunnen. Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft

geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de verwerende partij beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat de kinderen hun scholing niet zouden kunnen verderzetten in het herkomstland. Het kan worden aangenomen dat beide kinderen via hun ouders een band met het herkomstland hebben en zeer vlot (opnieuw) aansluiting kunnen vinden in een school aldaar. Verzoekende partijen betwisten niet dat Armeens de moedertaal van het oudste kind is. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat het oudste kind in Armenië geboren is en hier de eerste jaren van haar leven heeft doorgebracht. Zij blijkt naast Duits, Frans, Engels en Nederlands ook Armeens te spreken (zie verslag intakegesprek ICAM-support coaching, 27 juni 2023). Alhoewel het jongste kind in Duitsland geboren is en nog nooit in Armenië geweest zou zijn, was het nog maar 4,5 jaar oud op het moment van de eerste bestreden beslissing en dus nog van een leeftijd waarvan verwacht kan worden dat hij over een groot aanpassingsvermogen alsook taalgevoeligheid beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov v. Oostenrijk*; EHRM 26 september 1997, nr.25017/94, *Mehemi v. Frankrijk*; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, *Keles v. Duitsland*, par. 64, en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, *Sezen v. Nederland*, par. 47 en 49; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM *Onur v. Verenigd Koninkrijk*). Dat voorts aangenomen mag worden dat beide kinderen Armeens begrijpen blijkt eveneens uit voormeld intakegesprek waaruit blijkt dat de verzoekende partijen zelf maar een beetje Nederlands kennen zodat redelijkerwijze kan gesteld worden dat zij met hun kinderen in het Armeens communiceren.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar arrest nr. 181.193 van 24 januari 2017, en betogen dat verwerende partij niet toelicht waarom dit arrest aangehaald in hun aanvraag niet dienend zou zijn om aan te tonen dat het feit dat hun kinderen het Armeense schrift niet kennen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, tonen zij niet aan dat er elementen zijn in verband met het schoolgaan van de kinderen waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening gehouden heeft in de eerste bestreden beslissing.

De Raad herhaalt dat verzoekende partijen niet betwisten dat hun kinderen ook in het land van herkomst naar school kunnen gaan en dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is, en zij tonen niet aan dat de nodige zorg en begeleiding in het land van herkomst minder aanwezig zou zijn. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat de kinderen via hun ouders een band hebben met Armenië, de verzoekende partijen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn er geboren. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van verwerende partij om ervan uit te gaan dat verzoekende partijen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht *“zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was”*. Zoals blijkt uit de bespreking hoger kan aangenomen worden dat de kinderen (tot op zekere hoogte) de Armeense taal kennen. Gelet hierop kan niet blijken dat zij een zodanige taalachterstand zouden hebben waardoor zij niet meer zouden kunnen aansluiten op een Armeense school. Zelfs zo aangenomen dat de kinderen het Armeens schrift niet kennen, dan nog doet dit geen afbreuk aan de motivering dat niet kan blijken dat de kinderen niet in staat zouden zijn om het Armeens te leren schrijven. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat het ongeloofwaardig is dat de kinderen niet in staat zouden zijn om net zoals hun familie het Armeens te leren spreken en schrijven.

Verzoekende partijen maken gelet op de gegeven context geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland het hoger belang van de kinderen zou schaden.

De Raad merkt daarbij nog op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136). Zoals duidelijk blijkt worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders nu geen van allen een legaal verblijf hebben in België en kunnen zij samen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Verder blijkt niet dat het welzijn van de kinderen geschaad wordt. Zij kunnen ook in het land van herkomst naar school en het is geenszins aangetoond dat de nodige zorg en begeleiding aldaar minder aanwezig zou zijn.

2.8. Verzoekende partijen maken met hun betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.9. Artikel 24, punt 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie handelt over het belang van het kind dat de eerste overweging moet zijn bij alle handelingen betreffende kinderen. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft het volgende verklaard met betrekking tot de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten: *“Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge*

zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging." (Arrest Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, C-540/03, EU:C:2006:429, 59). Verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij, bij het beoordelen van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, haar discretionaire bevoegdheid op een wijze heeft uitgeoefend die strijdig is met het hoger belang van het kind. Het vormt derhalve evenmin een schending van het hoger belang van het kind dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten geeft aan verzoekende partijen indien ze vaststelt dat ze op illegale wijze in het Rijk verblijven en hierbij vermelden dat het in het belang is van de kinderen dat zij de administratieve toestand van de ouders volgen en zij allen aldus samen het grondgebied kunnen verlaten zodat de eenheid van gezin gewaarborgd blijft.

2.10. Tenslotte voeren verzoekende partijen de schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Er is sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk worden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan worden ingesteld voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partijen laten na om bij hun toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen het gelijkheidsbeginsel schenden.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.11. Gelet op de bespreking *supra* maken de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. De verzoekende partijen vragen ten slotte om naast de eerste bestreden beslissing ook de tweede en derde bestreden beslissing te vernietigen "*aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing*". Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat er geen grieven werden aangevoerd die tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kunnen leiden, zodat niet verder dient te worden ingegaan op de vraag van verzoekende partijen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER